

Arrest

nr. 75 969 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing in hoofde van K. S. A. (...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 29 november 1952 in Kirgizië. Sinds 1957 woonde u in Tsjetsjenië.

Voor 2000 kwamen rebellen en oud-collega's van uw zoon A. K. (...) (OV 5.523.137) zeker tien keer bij hem en bij u langs om te rusten. In 2003 vielen federalen op een dag binnen bij u thuis. Ze waren op zoek naar uw zoon A. (...). Uw zoon U. K. (...) (OV 5.753.472) werd geslagen en ondervraagd. Er ontstond een dispuut en er werd op U. (...) geschoten. De federalen namen uw andere zoon A. (...) mee. U ging naar de voorzitter van de dorpsraad, D.(...). Via deze man kon u A. (...) vrijkopen. Een maand

later, in oktober 2003, vluchtte uw zoon A. (...) naar België. Hierna kwamen federalen nog zeven à acht keer langs bij u waarbij ze op zoek waren naar uw zoon A. (...).

In 2005 kwamen terug mensen langs die jullie lastigvielen. In de lente van 2005 vluchtten ook uw zonen U. K. (...) (OV 5.753.472) en Us. K.(...) (OV 5.753.469) naar België. Hierna kwamen verschillende federalen minstens drie of vier keer per jaar langs bij u. In de herfst van 2009 bedreigde diçe uw dochter K. K. (...) (OV 6.561.830). Uw dochter vluchtte naar België. Hierna kwamen nog een vijftal keer mensen langs die vragen stelden over uw zonen.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 23 juli 2011 samen met uw vrouw M. K. (...) (OV 6.853.047). U vertrok van thuis uit per taxi naar Nazran (Ingoesjetië). Daar vertrok u dezelfde namiddag met de bus naar Moskou, waar u op 25 juli 2011 aankwam. Die dag stapten jullie in een minibus die jullie naar Brussel bracht, waar jullie op 28 juli 2011 aankwamen. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en uw huwelijksakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met federalen. Deze problemen ontstonden nadat uw zoon A. (...) in 2003 werd meegenomen door federalen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat uw vrouw zich bij het voorlaatste bezoek van de autoriteiten bij u thuis, in de herfst van 2010, dus na de vlucht van uw dochter, bij de binnenplaats aan het wassen was en dat ze de bezoekers misschien kort zag (CGVS, p. 14). Uw vrouw verklaarde eerst dat ze de bezoekers na de vlucht van uw dochter niet meer zag. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat ze toen naar het toilet moest en dat ze de rug van de bezoekers zag (CGVS, p. 5). Hieruit blijkt dat ze de bezoekers toch nog zag na de vlucht van uw dochter. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid overeind. U verklaarde bovendien dat dit voorlaatste bezoek 's nachts na 23 uur plaatsvond (CGVS, p. 13). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat dit bezoek in de voormiddag plaatsvond. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw plots dat het inderdaad heel laat op de avond gebeurde (CGVS, p. 6). Dit heft deze tegenstrijdigheid niet op. Aangezien dit ongewenste bezoek van militairen het voorlaatste incident was dat u in uw land van herkomst meemaakte voor uw vlucht naar België, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat uw verklaringen hierover consistent zijn. De vermelde tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Ten tweede bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet precies aangeven tot welke instantie de mensen behoorden die uw dochter in 2009 bedreigden net voor haar vlucht naar België (CGVS, p. 10 en 11). Ook kon u niet duidelijk aangeven tot welke instantie de mensen behoorden die u na de vlucht van uw dochter bezochten (CGVS, p. 11). Aangezien ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten derde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. U verklaarde dat federalen zeven of acht keer langskwamen bij u thuis tussen de vlucht van uw zoon A. (...) en de vlucht van uw andere zonen. U stelde dat verschillende federalen minstens drie of vier keer per jaar langskwamen na de vlucht van uw zonen en voor de vlucht van uw dochter. U verklaarde dat bepaalde mensen nog een vijftal keer langskwamen bij u na de vlucht van uw dochter. U dacht dat u de voorbije jaren minstens twintig keer bezoek had gekregen van de autoriteiten in verband met uw zonen (CGVS, p. 10-11). U kan echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de veelvuldige bezoeken die u in dit verband heeft gekregen (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vierde wordt uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten nog verder ondermijnd door de démarches die zowel u als uw vrouw vlak voor uw vertrek uit uw land vrijwillig ondernam om bij diezelfde autoriteiten een nieuw binnenlands paspoort te verkrijgen (uw binnenlands paspoort werd op 21 juni 2011 uitgereikt, dat van uw vrouw een week later). Nu verklaarde u weliswaar dat uw vroeger binnenlands paspoort erg versleten was en u tijdens uw reis problemen wilde vermijden (CGVS, p. 4). Ook uw vrouw zei dat jullie documenten die in jullie jaszak zaten door de regen nat waren geworden en niet meer goed waren (CGVS vrouw, p. 3). Mochten jullie werkelijk door uw autoriteiten worden vervolgd, zoals u verklaarde (CGVS, p. 15), is het echter niet aannemelijk dat u omwille van versleten documenten een dergelijk risico zou nemen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Ten vijfde kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u via Nazran naar Moskou reisde. Daar stapte u in een minibus die u naar België bracht. U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België niet persoonlijk gecontroleerd zijn. U stelde dat u uw Russisch binnenlands paspoort aan de chauffeur gaf, dat de deur van de minibus werd geopend en dat iemand naar binnen keek (CGVS, p. 5-6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd, waarbij elk voertuig wordt doorzocht. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, in een auto, waarvan enkel de deur werd geopend en iemand naar binnen keek, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort en uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de medische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 8 en 15), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat het Commissariaat-generaal ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, M.K. (...) (OV 6.853.047), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de asielaanvraag van uw dochter K.K. (...) (OV 6.561.830) besloot het commissariaat-generaal eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de asielaanvragen van uw zonen U.K.(...) (OV 5.753.472), A.K.(...) (OV 5.523.137) en U.K. (...) (OV 5.753.469) besloot het Commissariaat-generaal tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wil echter benadrukken dat ik deze asielaanvragen op basis van hun persoonlijke verklaringen en de inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie beoordeelde.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van K.M. (...) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 23 februari 1952 in Kirgizië. U woonde in Tsjetsjenië.

Bij een inval bij u thuis werd een van uw zonen geslagen en een andere zoon beschoten. Uw zoon A. (...) werd meegenomen. Later kregen u en uw man S. A. K. (...) (OV 6.853.047) nog bezoek thuis van gewapende mensen. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 23 juli 2011 samen met uw man. U vertrok per taxi naar Nazran (Ingoesjetij). Daar vertrok u dezelfde namiddag met de bus naar Moskou, waar u op 25 juli 2011 aankwam. Die dag stapten jullie in een minibus die jullie naar Brussel bracht, waar jullie op 28 juli 2011 aankwamen. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op dezelfde problemen als uw man (CGVS, p. 4). Na het vertrek van uw zonen (en later ook nog uw dochter) uit uw land werden jullie thuis geregeld opgezocht door gemaskerde mensen die op zoek waren naar jullie zonen. In het kader van de asielaanvraag van uw man S.A.K.(...) (OV 6.853.047) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man S.A.K.(...) (OV 6.853.047) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift om hun zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Zij laten gelden dat *“er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekers staven deze bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be en menen dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikken in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. De vraag van verzoekers kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 15, sub c), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e), van de richtlijn; een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering; een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting; een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Er wordt de commissaris-generaal eveneens een manifeste beoordelingsfout verweten.

Verzoekers geven een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande de aangevoerde schendingen en stellen niet akkoord te gaan met de verwerping van haar asielaanvraag. Zij linken dit aan de bestreden beslissingen en stellen niet akkoord te gaan met het oordeel van de verwerende partij, met name de verwerping van hun asielaanvragen.

Vervolgens merken verzoekster op dat de commissaris-generaal erkent dat er in Tsjetsjenië nog steeds verschillende problemen zijn in zake mensenrechtenschendingen die omschreven worden als zijnde divers van aard gericht qua karakter. Zij besluiten dan ook dat hun vrees voor vervolging gegrond is. Verzoekers halen in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stellen dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009 *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijzen verzoekers naar de woorden van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Zij verwijzen ook naar *“Subject related briefing*

“Russische Federatie/Tsjetsjenië: veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.” Zij stellen dan ook dat het CEDOCA document verkeerd geïnterpreteerd is.

Verzoekers citeren vervolgens de woorden van de *“Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005.”*

Verzoekers verwijzen vervolgens naar de zonen van verzoekers die werden erkend op basis van de inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie. Zij argumenteren dat de situatie niet dermate is veranderd om een andere beslissing te nemen en het feit dat betrokkenen aan nieuwe paspoorten kunnen geraken is niet van die aard om te stellen dat ze daardoor geen problemen meer zouden hebben met de autoriteiten aangezien de situatie in Tsjetsjenië zeer complex is en dat men niet precies kan aangeven tot welke instantie de mensen behoorden die de dochter bedreigden.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar de devolutieve werking van het beroep voor de Raad en naar de volheid van rechtsmacht.

Voorts verwijzen zij naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en beweren zij dat de motivering van de commissaris-generaal louter een standaardmotivatie betreft.

Aangaande het Cedoca-rapport, laten zij gelden dat de bronnen wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie van hen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Zij halen de eerste zin van het document aan *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* (zie het verzoekschrift, p. 9) en voegen hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens hun *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Enige regels verder stellen verzoekers dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”* (zie het verzoekschrift p. 9), maar citeert toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen zeggen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Zij verwijzen verder naar de veiligheidssituatie in Noord Kaukasus en naar het feit dat mensenrechtenactivisten worden vermoord in Tsjetsjenië.

Verzoekers verwijzen naar het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich in een arrest nog baseerde op het algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis van dit rapport en zij menen dan ook dat hieruit duidelijk blijkt dat subsidiaire bescherming nodig is.

Enige regels verder stellen verzoekers dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”* (zie het verzoekschrift p. 9), maar citeren toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen zeggen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder beweren zij dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, gepubliceerd door Prague Watchdog.

Verzoekers houden voor dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Zij beweren dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”*. Zij vervolgen dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweren dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekers verwijzen ten slotte nog naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Zij drukken in hun verzoekschrift ook een foto (Belga) af van een vrouwengezicht naast enkele rozen. Zij vragen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus verleend wordt. In ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Verzoekers sommen een resem schendingen op in de aanhef van hun middel en geven vervolgens verscheidene theoretische uiteenzettingen weer. Er kan enkel een concreet argument worden afgeleid uit de gehele uiteenzetting van verzoekers. In zoverre deze aangevoerde schendingen als een ontvankelijk middel in de zin van het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd verwijst de Raad naar de analyse zoals hieronder uiteengezet.

3.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève onderzocht.

3.4. Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). De Raad meent dat de bestreden beslissingen beantwoorden aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.6. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekers klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 19 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.8. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoekers aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoekers beroepen zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoekers aangehaalde artikel 15 c) van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Zoals reeds gesteld stemt het artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daar waar verzoekers verwijzen naar het recht op leven zoals bepaald in artikel 2 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit zowel getoetst wordt bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling en meer bepaald de gegronde vrees voor vervolging. De definitie van daden van vervolging bepaald in artikel 48/3, § 2 a) bevat onder meer een verwijzing naar artikel 2 van het EVRM. In gevallen van uitwijzing heeft het Hof voor Mensenrechten de ingeroepen schending van artikel 2 onderzocht in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM H.L.R. t Frankrijk, 29 april 1997; D. t Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997). Verzoekers tonen niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

In tegenstelling tot wat verzoekers stellen is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op de asielprocedure (zie EHRM, *Maaouia t. Frankrijk*, 12 januari 1999, bevestigd in *Matmakulov en Askarov t. Turkije*, 4 februari 2005).

3.9. De Raad dient vast te stellen dat het verzoekschrift van verzoekers louter beperkt is tot het herhalen van een asielrelaas of het uiten van blote beweringen aangaande de situatie in Tsjetjenië of het uiten van de mening dat zij niet akkoord gaan met het besluit van de commissaris-generaal zoals gesteld in de bestreden beslissingen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift naar een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Zij verwijzen naar andere rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

De verwerende partij stelt terecht vast dat het argument dat de zonen van verzoekers erkende vluchtelingen zijn geen afbreuk doet aan de plicht van de commissaris-generaal om elke asielaanvraag in beginsel afzonderlijk en individueel te onderzoeken. Elke asielaanvraag dient immers individueel beoordeeld te worden; het is de persoonlijke gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Wat de verwijzing betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Verzoekers zijn er *in casu* niet in geslaagd de individualisering van hun vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

De argumentatie van verzoekers bevat verder geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissingen, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven.

Aangaande de grief van verzoekers omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissingen betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat aan verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b). Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekers ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3.8. In een tweede middel klagen verzoekers de schending aan van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In een eerste onderdeel geven verzoekers een theoretische uiteenzetting waar aangaande hun stelling dat het handvest van de grondrechten van de Europese Unie bindende werking heeft en zij citeren het artikel 6 van het Verdrag van Maastricht.

In een tweede onderdeel geven verzoekers een theoretische uiteenzetting weer aangaande “volle rechtsmacht” en verwijzen zij naar het artikel 47 van het Handvest en naar het artikel 6 van het EVRM.

In een derde onderdeel getiteld: “*Gebrek aan rechten van verdediging en volle rechtsmacht*” zetten verzoekers hun theoretische uiteenzetting opnieuw verder.

Verzoekers vragen dan ook aan de Raad om alvorens recht te doen over het verzoek tot beroep van de bestreden beslissingen de volgende préjudiciële vragen te stellen:

“(…)

Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”

“Dienen de lidstaten te voorzien een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat.(…)”

Verzoekers stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste. Om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan verwezen worden naar de jurisprudentie inzake artikel 6 EVRM betreffende ‘full jurisdiction’.

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht (‘full jurisdiction’) de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van ‘full jurisdiction’ houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: ‘to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.’

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met ‘facts relevant to the dispute’. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van ‘full jurisdiction’.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende — marginale — toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling ‘perverse or irrational’ was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus ‘in de gevarenzone van artikel 6 EVRM’, maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede — quasi rechterlijke — gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6

EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak *Terra Woningen t. Nederland* en op de meer recente zaak *Chevroil t. Frankrijk*. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontszegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Ook de zaak *Tsfayo t. Verenigd Koninkrijk* is in deze context vermeldenswaardig. In deze kwam men tot de conclusie dat indien de vergaring van het feitenmateriaal de essentie vormde van een dispuut, niet zonder meer louter kon overgegaan tot toepassing van de *Kingsley* redenering namelijk een controle van de wettigheid en de inhoud van het dossier zonder enige onderzoeksbevoegdheid te hebben. Dat de asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is.

Dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest *Kingsley*, het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, nee het gaat om verklaringen van mensen welke worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid.

Het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen blijkt ook uit het verleden namelijk de voorganger van de Raad de Vaste Beroepscommissie.

Toegepast op de beroepsprocedure bij de Raad menen verzoekers dat deze procedure geenszins voldoet. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat verzoekers geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië.

Dat het een schending van de rechten van verdediging is daar verzoekers van mening zij dat zij zich dienstig moeten kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Dat deze mogelijkheid *in casu* verboden is minstens niet voorzien.

Ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces, ofwel een '*fair trial*'.

Er kan geenszins sprake zijn van processuele gelijkwaardigheid van partijen. Dat verzoekers stellen dat zij enkel mondeling kunnen repliceren op de opmerkingen van het CGVS. Het past evenwel dat verzoekers in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Dat hoewel het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit *de facto* niet het geval is. Dat verzoekers zich *de facto* verweren tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Verzoekers laken derhalve dat zij in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal geen repliekmemoorie kunnen indienen. Zulks maakt dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

Verzoekers verzoeken eveneens aan de Raad prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie die als volgt luiden:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen".

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat".

In essentie voeren de verzoekers aan dat de Raad te dezen geen jurisdictioneel orgaan met volle rechtsmacht is omdat het recht van de verzoekers op een onderzoek van de feiten beperkt wordt en zij geen geactualiseerde memorie/conclusie kunnen indienen in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal en er derhalve geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

De Raad kan naar luid van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens ter kennis van de Raad te brengen.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in dit verband: *"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoekende partij voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen"* (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

Daargelaten de vraag of een stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet meent de Raad dat dit niet belet dat een stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door verzoekers ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd (RvV 45 395 van 24 juni 2010).

In toepassing van artikel 14 PR RvV ondervraagt de voorzitter de partijen indien dit noodzakelijk is.

De Raad kan ten slotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. In dat arrest heeft het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk overwogen dat het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging voor de Raad,

vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, (...) geen afbreuk (doet) aan het recht op een rechterlijke toetsing en een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De vraag of de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en of "deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen", is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad, voorziet.

Wat betreft de repliekmogelijkheid van de asielaanvrager op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, weze vermeld dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 heeft geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoratie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschift en de verzoekende partijen hebben alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen.

Er is derhalve een processuele gelijkwaardigheid voorhanden en het stellen van de bovenvermelde prejudiciële vraag is dan ook niet dienstig voor het oplossen van het geschil

Het tweede middel is ongegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS